

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

20 mai 2020

mun. Chișinău

Colegiul Penal în următoarea componență:
președinte
judecători

Diaconu Iurie
Catan Liliana
Guzun Ion

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Suduc Marian în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2019, în cauza penală privindu-l pe

GIUSEPPE Savarese XXXXX, *născut la XXXXX, XXXXX, domiciliat în XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 10.06.2015 – 12.06.2018;

Instanța de apel: 04.07.2018 – 06.02.2019;

Instanța de recurs: 20.02.2020 – 20.05.2020.

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni, sediul Călărași, din 12 iunie 2018, Giuseppe Savarese a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei în suma de 47 lei.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că, Savarese Giuseppe la 18 octombrie 2013, în jurul orelor 09:30, aflându-se în stradă, în fața gospodăriei concubinei sale Dîrzu Feodora, situată în XXXXX, din relații ostile, având scopul cauzării leziunilor corporale grave, periculoase pentru viață, având în mâini un obiect metalic posibil ”lom” intenționat i-a aplicat o lovitură peste partea stângă a cutiei toracice lui Gheorghe Ungureanu, locuitor al XXXXX, cauzându-i vătămări corporale grave, periculoase pentru viață sub formă de traumatism toracic închis, manifestat prin echimoză dungată pe torace cu fractura coastelor 8 și 9, echimoză la nivelul hemitoracelui stâng, traumatism abdominal închis, manifestată

prin lezarea splinei care puteau fi produse în rezultatul acțiunii traumatice a unui obiect dur contondent, posibil în timpul și în circumstanțele indicate, fapt confirmat prin raportul de expertiză în comisie nr. 1498/D din 13.11.2014.

3. Legalitatea și temeinicia sentinței de condamnare, a fost atacată cu apel de către avocatul Digore Eduard în interesele inculpatului, care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei cu adoptarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să se dispună achitarea lui Giuseppe Savarese pe motiv că nu s-a constatat vinovăția în comiterea infracțiunii imputate și admiterea cererii avocatului Osoianu Tudor în apărarea lui Giuseppe Savarese XXXXX privind anularea ordonanței de punere sub învinuire din 21.03.2013.

În motivarea cererii de apel, apărarea a invocat următoarele:

- pe parcursul examinării cauzei în prima instanță, vinovăția acestuia de comiterea infracțiunii imputate nu a fost demonstrată, iar în speță, instanța de fond urma să emită o sentință de achitare deoarece fapta nu a fost săvârșită de inculpat și nu există probe care să demonstreze contrariul;

- instanța de fond eronat a reținut în calitate de probe care dovedesc vinovăția inculpatului declarațiile următorilor martori: Orlovschi Aurica, Apostol Valentina, Ungureanu Ana, Apostol Svetlana;

- Giuseppe Savarese este un antreprenor italian, fiind caracterizat pozitiv atât în statul de origine cât și la domiciliul din Republica Moldova. De când locuiește pe teritoriul Republicii Moldova în privința acestuia nu au fost înregistrate careva plângeri din partea consătenilor. Atitudinea dușmănoasă a lui Ungureanu Gheorghe se datorează faptului că Giuseppe Savarese și soția sa Dîrzu Teodora au refuzat să îl mai asigure financiar. Iar declarațiile lui Ungureanu Gheorghe care indică împotriva lui Giuseppe Savarese au tentă de răzbunare și nu corespund realității;

- raportul de expertiză nr. 242 din 31.12.2013, precum că ar confirma vinovăția inculpatului, deși potrivit acestui raport, expertul presupune doar că vătămarea corporală a fost produsă posibil în timpul indicat. Reiterează că, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. În cadrul cercetării judecătorești nu a fost probat faptul că Giuseppe Savarese i-ar fi aplicat o lovitură peste partea stângă a cutiei toracice lui Gheorghe Ungureanu, iar presupunerea expertului despre momentul producerii echimozei nu constituie temei de formare a convingerii despre vinovăția persoanei;

- raportul de expertiză medico-legală nr. 242 D din 13.12.2013 și Raportul de expertiză medico-legală în comisie nr. 1498 D din 13.11.2014 sânt inadmisibile ca probe și nu pot fi puse la baza sentinței de condamnare, deoarece ambele se bazează pe informațiile, constatările expuse în Raportului de constatare medico-legală nr. 425 din 21.10.2013, care a fost semnat de persoană - specialistul, care nu a contrasemnat pentru faptul că este avertizat de răspunderea penală pentru concluzii

false în conformitate cu prevederile art. 312 Cod penal și 87 alin. (6) Cod de procedură penală;

- aprecierea instanței privind declarațiile inculpatului sunt eronate or, experții făcând referire la declarațiile martorilor au concluzionat că partea vătămată ar fi fost lovită, excluzând în acest sens probabilitatea căderii de la înălțimea propriului corp;

- la pronunțarea sentinței instanța de fond nu a ținut cont de toate prevederile legale enunțate și a apreciat unilateral probele administrate, dând primordialitate probelor aduse de procuror. Acțiunile organului de urmărire penală și a instanței de judecată nu au asigurat stabilirea cu certitudine în ce condiții au fost cauzate vătămările corporale grave părții vătămate;

- instanța de fond a apreciat greșit termenul de menținere în calitate de bănuît a lui Giuseppe Savarese, invocând că ordonanța de punere sub învinuire a fost emisă în interiorul a 3 luni de la momentul recunoașterii calității de bănuît. Odată ce partea vătămată, în textul plângerii sale a indicat despre comiterea infracțiunii de către cetățeanul Republicii Italia „Pino”, organul de urmărire penală deja îl suspectau de comiterea infracțiunii. Prin urmare, din momentul pornirii urmăririi penale urma a fi calculat termenul de recunoaștere în calitate de bănuît;

- a fost constatat eronat că la urmărirea penală lui Giuseppe Savarese i-au fost respectate drepturile procesuale. Din materialele cauzei penale, rezultă că inculpatul cunoaște la nivel de înțelegere limba română, însă nu în modul corespunzător. În acest sens, deși la momentul aducerii la cunoștință a ordonanței de punere sub învinuire a participat un interpret, actele de procedură nu i-au fost traduse în limba pe care o cunoaște acesta. Nu poate fi reținut faptul că lui Giuseppe Savarese i-a fost înmănată ordonanța de punere sub învinuire în limba italiană, doar pentru că o astfel de ordonanță este anexată la materialele cauzei penale. În lipsa semnăturii lui Giuseppe Savarese Antonio, nu există vreo confirmare a faptului că i-a fost adusă la cunoștință ordonanța respectivă;

- pretinsa lipsă a domiciliului nu este o circumstanță care exclude aplicarea art. 90 Cod penal, iar reținerea de către instanță a acestui temei este abuzivă, or potrivit materialelor dosarului inculpatul are domiciliu în XXXXX.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2019, apelul avocatului Digore Eduard în interesele inculpatului a fost respins ca nefondat, sentința s-a menținut fără modificări.

5. În partea descriptivă a deciziei, instanța de apel a menționat că, instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite de Giuseppe Savarese încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat în faza de urmărire penală și cercetare judecătorească.

Instanța de judecată a respins argumentele apelantului referitor la contradicțiile dintre declarațiile martorului Apostol Valentina din cadrul urmăririi penale și în instanța de fond și în cadrul ședinței de judecată și-a schimbat declarațiile referitor la faptul că a văzut cum au fost aplicate loviturile de către inculpat, precum și faptul că, declarațiile martorului Apostol Valentina sunt contradictorii cu cele oferite de către martorul Ungureanu Ana, nu pot servi ca temei de casare a sentinței, ori, prima instanța s-a expus asupra acestor neconcordanțe în declarațiile martorului Apostol Valentina, care la fel, în viziunea instanței de apel nu constituie o deviere esențială de la cele întâmplate și nu prezintă un motiv de achitare a inculpatului.

În acest sens, instanța de apel just a apreciat critic declarațiile martorului Ungureanu Ana întrucât aceasta a dat declarații subiective, părtinitoare, deoarece Dîrzu Feodora este fiica sa, iar inculpatul este soțul fiicei acesteia cu care locuiesc împreună sunt ambele în dependență materială față de inculpat, contrariul nefiind probat de către partea apărării.

S-au respins alegațiile apărătorului inculpatului referitor la faptul că în speță, lipsește latura obiectivă a infracțiunii imputate, și anume fapta prejudiciabilă care constă în acțiunea sau inacțiunea de cauzare a vătămării grave a integrității corporale sau a sănătății. Apostol Valentina a indicat că inculpatul l-a lovit pe Gheorghe Ungureanu cu lomul anume în abdomen, după care Ungureanu Gheorghe a căzut jos și se ținea cu mâinile de burtă, iar prin raportul de expertiză medico-legală nr. 242D din 31 decembrie 2013, se confirmă faptul că la Ungureanu Gheorghe s-au depistat - echimoză dungată pe torace cu fracturi ale coastelor 8 și 9 pe stânga și lezarea splinei, urmată de hemoragie intraabdominală –care au fost produse cu obiect dur contondent alungit, posibil în timpul indicat (18 octombrie 2013) și se califică ca vătămări corporale grave periculoase pentru viață.

Subsecvent celor invocate supra și în urma cercetării materialelor anexate la dosar, instanța de apel a conchis că argumentul invocat de apărător în apelul declarat și anume că inculpatul nu a comis cele incriminate și lipsa vinovăției inculpatului, nu pot fi reținute, or s-a conchis că instanța de fond minuțios, sub toate aspectele, complet și obiectiv, a administrat probele, apreciind fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel fără nici-un dubiu a stabilit vinovăția inculpatului și corect a calificat acțiunile acestuia în baza art. 151 alin. (1) Cod penal. Mai mult, instanța de apel le-a considerat ca fiind lipsite de suport probatoriu și argumentele invocate de apelant precum că concluziile instanței sunt absolut greșite și contravin circumstanțelor cauzei, ori instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptei săvârșite de acesta încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

S-a demonstrat că nu s-a constatat încălcarea drepturilor inculpatului în instanța de fond, iar argumentele apărării precum că a fost încălcat dreptul la apărare și la un proces echitabil nu este reținut de către instanța de apel, ori verificând ansamblul de probe ce au fost administrate în conformitate cu prevederile de procedură penală, instanța nu a depistat careva încălcări de procedură la acumularea probelor, sau încălcări ale drepturilor și intereselor inculpatului, ceea ce denotă faptul că sunt respinse argumentele invocate.

În acest sens, urmează a fi reținută poziția instanței de fond și s-a respins alegațiile apelantului precum că, de către organul de urmărire penală au fost încălcate la efectuarea unor acte de urmărire penală drepturile procesuale ale inculpatului, cu privire la limba în care s-a desfășurat urmărirea penală or, din materialele cauzei, se confirmă faptul existenței ordonanței atât în limba de stat cât și în italiană. Mai mult ca atât nici inculpatul și nici avocatul pe parcursul urmăririi penale nu au invocat faptul lipsei interpretului la audierea în calitate de bănuit și la aducerea la cunoștință a ordonanței de punere sub învinuire din 24.03.2013 cu atât mai mult că inculpatul posedă și limba de stat.

Pe această linie de concluzie, nu s-au găsit temei pentru a da o nouă apreciere probelor, instanța de apel fiind solidară cu concluziile primei instanțe privind aprecierea probelor puse la baza sentinței de condamnare. Considerentele primei instanțe au fost motivate și argumentate din punct de vedere al temeiniciei și legalității, sub aspectul, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate este dovedită în cadrul procesului penal, astfel fapta acestuia, reținută prin sentință, întrunește elementele infracțiunii imputate și a fost săvârșită de către Giuseppe Savarese. S-au respins alegațiile părții apărării, invocate în cererea de apel, referitor la faptul că în sentința contestată prima instanță nu s-a expus asupra probelor invocate de inculpat și asupra argumentelor invocate de partea apărării.

Pedeapsa a fost stabilită conform normelor codului penal, în limitele fixate în Partea Specială și în strictă conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal. Ca concluzie asupra celor etalate, instanța de apel a remarcat că la individualizarea pedepsei, instanța de fond a ținut cont de cele trei principii care urmează a sta la baza individualizării pedepsei, sancțiunea aplicată inculpatului, fiind legală, echitabilă și individualizată. În conformitate cu prevederile art. 76 și art. 77 Cod Penal, careva circumstanțe agravante sau atenuante în privința inculpatului nu au fost reținute.

S-a constatat că nu sunt întemeiate alegațiile apelantului precum că, constatarea instanței că inculpatul ar fi fost anunțat în căutare de 2 ori este contradictorie stării de fapt, potrivit materialelor rezultă că acesta a fost anunțat în căutare doar o singura dată. Instanța abuziv a reținut că inculpatul s-a eschivat de la prezentarea în ședința de judecată, deoarece, acesta prin intermediul soției sale a comunicat de fiecare dată

motivele care au făcut imposibilă prezentarea lui, și anume motivul de sănătate, care este unul destul de întemeiat.

Or, prin încheierea din 06 iunie 2017 (f.d. 226, vol. I) inculpatul a fost anunțat în căutare, fiind constatat faptul că, inculpatul se eschivează de la prezentarea în ședința de judecată, ținând cont de faptul că acesta nu s-a prezentat în ședința din 06.06.2017 în mod nemotivat, necomunicând instanței motivele ne prezenței, din spusele soției Dîrzu Teodora inculpatul este plecat în Italia locul permanent de trai la tratament, dar nu a prezentat nici un document medical în instanța de judecată care ar confirma tratamentul inculpatului peste hotarele RM pe parcursul a 6 luni.

6. Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, avocatul Suduc Marian în interesele inculpatului a atacat-o cu recurs ordinar, invocând prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6, 8 Cod de procedură penală, solicitând casarea deciziei și pronunțarea în această parte a unei noi decizii.

În motivare recurenta a indicat următoarele:

- prin acțiunile inculpatului nu au fost comise careva fapte prejudiciabile, care cad sub incidența laturii obiective;

- concluziile instanței de fond și de apel contravin probelor prezentate;

- instanța de apel a interpretat greșit probatoriul în favoarea condamnării inculpatului;

- acuzatorul de stat nu a prezentat nici o probă obiectivă și pertinentă care ar confirma cu certitudine că fapta a fost comisă de inculpat;

- apreciază declarațiile lui Apostol Svetlana critic, care nu a văzut ce s-a petrecut în acel moment;

- instanța de judecată nu a explicat motivele pentru care a dat prioritate declarațiilor contradictorii ale martorului Apostol Valentina în raport cu declarațiile celorlalți martori;

- Ungureanu Gheorghe a formulat în cadrul ședinței de judecată cerere de încetare a urmăririi penale din motiv că părțile s-au împăcat; iar instanța nu a apreciat aceasta sub nici o formă;

- atestă că nu a fost tradus rechizitoriul în limba italiană la data deferirii judecării inculpatului, iar copia nu a fost înmănată nici până în prezent inculpatului;

- pretinsa lipsă a domiciliului nu este o circumstanță care ar exclude aplicarea art. 90 Cod penal. Între domiciliul unei persoane și reeducarea sa nu există nici o legătură de cauzalitate. Este lipsită de logică și de suport legal concluzia instanței de fond;

- inculpatul a fost plecat în Italia, unde urma tratamente medicale. Astfel, lipsind 5 ședințe de judecată, după care a fost dispusă anunțarea în căutare. Atrage atenția că și partea vătămată nu era prezentă și a fost anunțată în căutare pe alt dosar. Totodată,

până la ședința din 27.03.2018 inculpatul prin intermediul avocatului comunica că cunoștea data ședinței și va fi prezent;

- din motiv că inculpatul nu a participat la ședința cauzei în ordine de apel, nu a știut despre pronunțarea deciziei. Invocă că a fost asistat de un avocat din oficiu, care a făcut cunoștință cu decizia instanței de apel la 15.11.2019.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, fără citarea părților, în baza actelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele considerente.

Pornind de la dispoziția art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, în care se relevă că instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că recursul este vădit neîntemeiat. Soluția instanței prin care se dispune inadmisibilitatea cererii de recurs, din motiv că este vădit neîntemeiată, este precedată de efectuarea verificării temeiurilor de casare invocate de parte, în raport cu actele dosarului, drept urmare constatându-se că actul recurat este conform legii, fără a prezenta vreo lipsă de natură să-l afecteze și să genereze desființarea acestuia.

În baza celor expuse în art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, în care se relevă că instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate și motivate corespunzător de titularul cererii de recurs.

Conform prevederilor pct. 6) alin (1) art. 427 Cod de procedură penală *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.* Din conținutul acestei norme rezultă că legislatorul a prevăzut în ea 5 cazuri de contestare a hotărârilor judecătorești, însă recurentul, indicând această eroare de drept, nu a concretizat care din aceste cazuri ca temei pentru casare le pune la baza cererii de recurs înaintată și prin ce se confirmă acestea, iar alegerea din oficiu de către instanța de recurs a temeiului din cele 5 menționate este inadmisibilă și prin urmare, prevederile art.427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu-și găsesc confirmare la examinarea cauzei în ordine de recurs ordinar.

În ceea ce privește erorile de drept invocate de inculpat, prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când în cauză nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru*

care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, Colegiul reține, că aceste temeuri pentru declararea recursului ordinar de asemenea nu și-au găsit confirmare la examinare.

În argumentarea recursului recurentul face trimitere la lipsa elementelor infracțiunii prevăzute de art. 151 Cod penal, însă conform practicii judiciare prin „vătămarea a integrității corporale sau a sănătății” se înțelege ca o atingere a sănătății unei alte persoane, atingere exprimată prin dereglarea gravă, medie sau ușoară a integrității anatomice a organelor sau a țesuturilor corpului victimei, ori a funcțiilor acestora. Expertiza medico-legală ajută la constatarea noțiunii și dereglării apărute în urma atingerii corporale care duce la stabilirea gradelor de gravitate a vătămării integrității corporale sau a sănătății.

Conform rapoartelor de expertiză medico-legală nr. 242 D din 30.12.2013 și 1498/D din 19.06.2014 s-a confirmat prezența vătămărilor grave, și s-a exclus probabilitatea producerii leziunilor corporale în rezultatul căderii de la propria înălțime (vol-I, f.d. 80-81, 109-111).

Obiectul juridic special al infracțiunii îl formează relațiile sociale cu privire la sănătatea persoanei. Nu are importanță dacă victima avea, sub raportul sănătății, o sănătate desăvârșită sau dimpotrivă, este suficient ca sănătatea așa cum exista, să fi fost vătămată prin acțiunea sau inacțiunea făptuitorului.

Obiectul material îl constituie corpul persoanei.

Latura obiectivă a infracțiunii fconstituie: 1) fapta prejudicială care constă în acțiunea sau inacțiunea de cauzare a vătămării grave a integrității corporale sau a sănătății, 2) urmările prejudiciabile sub formă de vătămări grave a integrității corporale sau a sănătății, 3) legătura de cauzalitate dintre fapta prejudiciabilă și urmările prejudiciabile. În această categorie se aplică și fapta când făptuitorul constrânge victima să facă ceva care să-i cauzeze vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății. În general, la calificarea nu are importanță metoda sau mijloacele pe care le-a folosit făptuitorul pentru a cauza vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății.

Instanțe de judecată inferioare și-au argumentat hotărârile atât prin motivare cât și prin probatoriu anexat la materialele cauzei prezența infracțiunii săvârșite de Giuseppe Savarese.

Prin urmare, Colegiul penal, verificând suplimentar materialele dosarului, specifică că, judecând apelul instanța a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă de menținere a sentinței de condamnare în privința lui Giuseppe Savarese. La fel, verificarea declarațiilor martorilor (în special a lui Apostol Svetlana) și a probatoriului anexat la dosar nu face parte din motivele prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală. Astfel, argumentele că au fost date prioritatea declarațiilor lui Apostol Svetlana, se combat prin faptul că au fost motivate

și apreciate conform procedurii penale și prin faptul că nu sunt unicele declarații care descriu că au fost prezenți la locul faptei (declarațiile lui Mîrza Andrei, ce a comunicat OUP că a văzut cum s-a petrecut altercația între părți). Deci, Colegiul penal i-a în considerație solicitările apărării privind declarațiile martorilor care au schimbat pe parcursul judecării, dar reiterează că instanțele ierarhice inferioare au motivat concluziile sale.

Respectiv, Colegiul nu poate să achieseze la argumentele recurentului precum că instanța de apel nu a respectat cerințele art. 414 Cod de procedură penală, care obligă instanța să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Or, aici urmează a se reține că motivarea hotărârii este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor amănunțit, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale de condamnare, adică așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că urmează a fi menținută condamnarea în privința inculpatului în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, deoarece faptele lui întrunesc toate elementele infracțiunii nominalizate, iar careva temeiuri de a dispune rejudecarea acestei cauze nu s-au stabilit.

Pe cale de consecință, reieșind din raționamentele expuse supra, Colegiul va sintetiza argumentele ce stau la baza soluției de inadmisibilitate a prezentului recurs, și anume acestea se exprimă în faptul că, odată ce cauza a fost examinată minuțios de către prima instanță și, după rejudecare de către instanța de apel, iar criticele avansate de apărător au primit deja răspunsuri detaliate și fundamentate pe actele cauzei, Colegiul nu vede necesitatea reluării și repetării acestora.

În acest sens se reține și jurisprudența constantă a Curții Europene, prin care s-a statuat cu titlul de principiu că instanțele judecătorești trebuie să-și motiveze deciziile în temeiul art. 6§1 al Convenției (a se vedea în acest sens cauza Ruiz Torija vs. Spain, 9 decembrie 1994, §29). Totuși, instanțele nu sunt obligate să ofere un răspuns detaliat la fiecare argument al părților, mai cu seamă dacă el este invocat în mod repetat, iar extinderea la care se aplică această obligație de a prezenta motive poate să varieze în dependență de caracterul deciziei și circumstanțele cauzei. Or, în opinia Curții, în cazul în care instanța supremă refuză să admită o cauză din motivul că nu sunt întrunite temeiurile legale pentru această cauză, o motivare foarte succintă poate satisface cerințele art. 6 din Convenție. (a se vedea în acest sens cauza Bachowski v. Polonia din 02.11.2010).

Referitor la cererea de împăcare scrisă de partea vătămată, Colegiul penal consideră că recurentul nu a invocat aprecierea ei în apel, ce face imposibil să o

solicite în recurs, or conform prevederilor art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală *pot fi invocate în recurs solicitări doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel.*

Mai mult ca atât conform art. 109 alin. (1) Cod penal, *împăcarea este actul de înlăturare a răspunderii penale pentru o infracțiune ușoară sau mai puțin gravă ...*, iar inculpatul a fost trimis în judecată și condamnat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal care prevede sancțiune de la 5 la 10 ani închisoare, ceea ce în temeiul art. 16 Cod penal este considerat infracțiune gravă, ca urmare nu se poate admite împăcarea.

Giuseppe Savarese este cetățean al Republicii Italia și deoarece el a solicitat serviciul interpretului de limbă italiană pe durata judecării cauzei date, i-a fost asigurat un asemenea serviciu. Atât în instanța de apel cât și în recurs recurentul a invocat că nu a fost tradus și înmănat la timp rechizitoriul în limba italiană, însă conform materialelor dosarului rechizitoriul a fost tradus în limba italiană la data de 25.05.2015 (vol-I, f.d. 144-150) și copia anexată la dosar, de asemenea a fost înmănată o copie inculpatului, fapt ce este dovedit prin recipisa din 08.06.2015 cu semnătura lui Giuseppe Savarese (vol-I, f.d. 153). Toate aceste proceduri au fost efectuate înainte de a fi transmis dosarul la prima instanță - Judecătoria Călărași. Argumentele apărării sunt contrazise de materialele anexate la cauză, și de procesul verbal din 03.05.2018 în care au fost date citire materialele cauze printre care se figura și rechizitoriul tradus în limba natală a inculpatului și recipisa (vol-II, f.d. 44-45). Un argument care nu a fost invocat în apel și doar discutat în cadrul ședinței de judecată, fiind înlăturat de procuror prin respectarea dreptului inculpatului la acte traduse în limba natală conform art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală este inadmisibil.

Partea apărării cu toate că solicită achitarea inculpatului, face trimiteri la individualizarea eronată a pedepsei stabilite de instanța de fond prin excluderea aplicării art. 90 Cod penal, solicitări pe care Colegiul le consideră neîntemeiate, deoarece, analizând decizia atacată, se constată că instanța de apel și-a motivat soluția în ce privește stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă în privința inculpatului, concluzionând că nu este posibilă aplicarea pedepsei condiționate.

Conform art. 90 alin. (1) Cod penal, *la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, **indicând numaidecât în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și termenul de probă.***

În speță, reieșind din soluția adoptată de instanța de apel, se constată că, la

stabilirea și aplicarea pedepsei în privința inculpatului, instanțele de fond au ținut cont de scopul și criteriile de individualizare a acesteia, prevăzute de art. 61 și 75 Cod penal, au ținut seama de faptul că inculpatul nu a conștientizat cele săvârșite, infracțiunile comise se atribuie la categoria celor grave, modul cum au fost săvârșite, neprezentarea la ședințele de judecată - circumstanțe care, per ansamblu, nu permit instanței stabilirea unei pedepse cu suspendarea condiționată a executării acesteia.

Modalitatea de executare aleasă și cuantumul pedepsei aplicate pentru infracțiunea prevăzută de art. 151 alin. (1) Cod penal săvârșită de Giuseppe Savarese, stabilită de instanța de fond și menținută de cea de apel sunt în acord cu principiul proporționalității având în vedere faptele comise și urmările produse, prin urmare instanța de recurs conchide că, concluzia instanța de apel referitor la stabilirea pedepsei reale este legală și întemeiată.

Un alt argument invocat de recurent este că inculpatul nu se eschiva de la procesul de judecată, ori că procesele-verbale confirmă contrarul la spusele părții apărării. În cadrul judecării în instanța de fond inculpatul a fost prezent la proces și a absentat de la ședințe din motive de sănătate la care avocatul a invocat imposibilitatea de a decurge judecată în lipsa inculpatului. În urma multor ședințe amânate a fost dispusă încheierea din 11.10.2016 de aducere silită a inculpatului (vol-I, f.d. 207). La 18.11.2016 Giuseppe Savarese a scris cerere prin care a explicat că s-a întors în Republica Italia pentru a trece un curs de tratament, cunoaște de data ședinței și va fi prezent (vol-I, f.d. 210). În cadrul următoarelor ședințe, inculpatul a fost citat despre data ședințelor de judecată prin intermediul soției Dîrzu Teodora, dar nu se prezenta, ca urmare a fost demers de anunțare în căutare de către procuror (vol-I, f.d. 222), iar la 06.06.2017 a fost admisă încheierea de anunțare în căutare a inculpatului (vol-I, f.d. 226). Giuseppe Savarese a fost prezent în cadrul ședințelor din 27.03.2018, 21.04.2018, 03.05.2018 și 08.05.2018 în care a depus declarații și a răspuns la întrebările părților. La citirea sentinței din 12.05.2018 a fost prezent avocatul Osoianu Tudor care a primit copia sentinței și cu intenția de a trimite și inculpatului, totul fiind confirmat prin recipisa (vol-II, f.d. 79).

În cadrul instanței de apel, inculpatul prin avocații săi a anunțat judecătorul și părțile de neprezentare la ședință din motiv că este angajat în câmpul muncii. Conform art. 413 alin. (1) Cod de procedură penală, *la judecarea apelului se aplică regulile generale pentru judecarea cauzelor în primă instanță, cu excepțiile prevăzute în Partea specială titlul II capitolul IV secțiunea 1*. Astfel, prezența inculpatului este obligatorie, sau să fie motivată absența în cadrul ședinței, a fost prezent și notificare din partea unui dintre avocații inculpatului prin care scrie despre imposibilitatea de a lua legătură cu inculpatul în vederea apărării intereselor lui în Curtea de Apel (vol-II, f.d. 132). Cu toate că Giuseppe Savarese avea avocați din oficiu și prin contract,

avizele cu citațiile au fost expediate în adresa lui de domiciliu și mereu recepționate, confirmate prin semnături, avizele de recepție fiind anexate la dosar.

Colegiul consideră că, inculpatul, deși nu recunoaște că intenționat nu s-a prezentat la ședința de judecată, nu a adus nici o confirmare sau certificat medical ce ar întări declarațiile sale referitor la absență. La fel argumentele despre încălcarea dreptului la apărare nu își regăsește confirmare, or apărarea intereselor ultimului de un avocat din oficiu nu reprezintă temei de casare.

Verificând materialele cauzei, Colegiul constată că, în instanța de apel inițial a fost apărât de avocatul ales prin contract - Digore Eduard, care pe parcursul judecării a anunțat că nu mai apără interesele inculpatului, ca urmare prin solicitare de acordare a asistenței juridice garantate de stat, interesele au fost apărare de către apărător din oficiul, avocatul Arnaut Valentina. Ultima în ședința de judecată din 06.02.2019 a admis judecarea în lipsa inculpatului și a susținut integral apelul declarat de avocatul Digore Eduard (vol-II, f.d. 151-152).

Cu referire la faptul că nu cunoștea de data pronunțării deciziei, instanța de apel, conform procedurii penale, a expediat avize cu citație în adresa de domiciliu a lui Giuseppe Savarese, care s-au întors cu semnătura ultimului (vol-II, f.d.147), a fost trimis aviz în adresa avocatului precedent Digore Eduard (vol-II, f.d. 148) și totodată a efectuat o telegramă în care a fost anunțat de examinarea cererii de apel la data de 06.02.2019 (vol-II, f.d. 145) și desigur avocatul din oficiu Arnaut Valentina care a fost în ședința precedentă și a știut de numirea următoarei ședințe. Colegiul respinge și argumentele recurentului referitor la calitatea apărării de către avocatul din oficiu, ca nefondate și lipsit de o argumentare plauzibilă.

În cauza *Staroszczyk c. Poloniei* (22 martie 2007, nr. 59519/00, Par. 133), Curtea considera că nu este rolul statului acela de a obliga un avocat, fie numit din oficiu, fie ales, să efectueze anumite proceduri legale sau să promoveze căi de atac contrare opiniei sale cu privire la șansele de succes ale acestora. Astfel de puteri acordate statului ar fi în detrimentul rolului esențial pe care îl are profesiunea independentă de avocat într-o societate democratică, profesie întemeiată pe relația de încredere dintre avocat și client. Curtea a subliniat că responsabilitatea statului este aceea de a asigura un echilibru între exercitarea efectivă a accesului la o instanță, pe de o parte, și independentă profesiei de avocat, de altă parte.

Referitor la obligațiile avocatului de a acorda asistență calificată în cauza *Kamasinski c. Austriei*, (19 decembrie 1989, nr. 9783/82, Par. 70), Curtea a menționat că statul nu poate fi responsabil pentru orice eroare comisă de avocatul numit în vederea acordării asistenței juridice, aceasta rezultă din independentă, în raport cu statul, a profesiei juridice. Apărarea constituie o legătură particulară între acuzat și avocatul său indiferent dacă apărătorul a fost numit din oficiu sau remunerat în mod privat. Autoritățile naționale competente sunt ținute să intervină doar în

situațiile când eșecul apărătorului de a promova o reprezentare eficientă a intereselor individului este evident.

Investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, a expus situația de fapt reținută în cauză și a concluzionat corect că urmează a fi menținută condamnarea în privința lui Giuseppe Savarese de cele incriminate prin rechizitoriu în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, deoarece faptele lui întrunesc toate elementele infracțiunilor nominalizate.

Având în vedere considerentele menționate în partea descriptivă a prezentei decizii și raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, Colegiul penal concluzionează că, la judecarea cauzei în ordine de apel, instanța a respectat prevederile legale pertinente și relevante, prescrise de art.414-419 Cod de procedură penală, iar argumentele din recursul ordinar declarat de apărătorul inculpatului, sunt vădit neîntemeiate.

8. În temeiul art. 432 alin. (1) – (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul Penal

d e c i d e :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Suduc Marian în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 februarie 2019, în cauza penală privindu-l pe Giuseppe Savarese XXXXX, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 26 iunie 2020.

Președinte

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion